

Dette værk er downloadet fra Slægtsforskernes Bibliotek

Slægtsforskernes Bibliotek drives af foreningen Danske Slægtsforskere. Det er et specialbibliotek med værker, der er en del af vores fælles kulturarv, blandt andet omfattende slægts-, lokal- og personalhistorie.

Slægtsforskernes Bibliotek:
<http://bibliotek.dis-danmark.dk>

Foreningen Danske Slægtsforskere:
www.slaegtogdata.dk

Bemærk, at biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. Når det drejer sig om ældre værker, hvor ophavsretten er udløbet, kan du frit downloade og anvende PDF-filen.

Drejer det sig om værker, som er omfattet af ophavsret, skal du være opmærksom på, at PDF-filen kun er til rent personlig brug.

Georgine Gamsine Heiberg,

født Rørdam,

23. Februar 1808 — 22. Maj 1883.

Ved hendes Jordefærd
i
Frederiksberg Kirke,

den 26. Maj 1883.

Trykt som Haandskrift.

Kjøbenhavn.

Trykt hos Nielsen & Lydiche.

1883.

D Gud ſte Lov! det hjem ad gaar
Did op, hvor Faderhuset ſtaar,
Højt over Kors og Grave;
Hvor Himmelbroderen, Guds Søn,
Jo har beredt en Plads ſaa ſjøn
For dem, ſom Hjemme have.

D Gud ſte Lov! det hjem ad gaar
Did, hvor det store Stævne ſtaar,
Der Huſets Børn ſkal ſamle;
Hvor altid de ſkal ſammen bo,
Som did fandt Bei i Jeſu Tro,
De unge med de gamle.

D Gud ſte Lov! det hjem ad gaar
Did, hvor de rette Børnekaar
Saa liſtig er tilſtede,
Hvor lutter milde Blik man faar,
Og Hjerte imod Hjerte ſlaar
Af Kjærlighed og Glæde.

D Gud ſte Lov! det hjem ad gaar
Did, hvorhen Synd og Død ej naar,
Hvor glemt er Jordens Noje,
Hvor Sjælen ved ſin Frelſers Bryſt
ſkal drikke Livets fulde Lyſt
Alt af hans Straaleøje.

O Gud ste Lov! det hjem ad gaar
 Til Vandet hist, hvor Edens Baar
 I evigt Lys mon gløde,
 Hvor Mindets hulde Blomster smaa
 Skal i forklaret Glans opstaa
 Saa dufterige, søde.

Thi vil vi da med Frydefang
 Hin Støvet's korte Pilgrimsgang
 Fuldtroftig gaa her nede;
 Igjennem Trængsel, Nat og Død
 Til Himlens lyse Morgenrød
 Guds Engle skal os lede.

„Sandelig, sandelig siger jeg Eder: hvo som hører mit Ord og tror den, som mig udsendte, haver et evigt Liv og kommer ikke til Dommen, men er gaaet over fra Døden til Livet“ (Joh. 5, 24), saaledes taler Vorherre Jesus Christus til os.

Men at høre Herrens Ord, det er en Hjertebevægelse; at høre, det er at lytte med Hjertet efter det Ord, som Herren taler, om det indeholder Opfyldelse af, hvad Menneskehjertet har drømt om og længtes efter. Naar Bruden lytter efter Brudgommens Trin, saa hører hun.

At høre er ogsaa en Mandsbevægelse; at høre er at bøje sig lyttende i Manden mod Ordet, som tales, for at erfare, om det giver tydeligt Svar paa, hvad Menneskeaanden har spurgt om og ransaget efter. Da Maria sætter sig ved Herrens Fødder, saa hører hun.

Men at tro Ordet er ogsaa baade en Hjertens og en Mandens Bevægelse; at tro er Menneskehjertets inderlige Glæde over at føle Længslen stillet og Taaren astørret, og det er Menneskeaaendens dybe Fred ved at høre Gaaen løst og Spørgsmaalet besvaret. Naar Bruden, efter at have

hørt Brudgommens Ord, rejser sig og hælder sig op til hans Bryst i Glæde og Tryghed, saa tror hun ham.

Hvo, som da hører og tror, siger Herren, haver det evige Liv. Og det er da Herrens dejlige, trøsterige Dplysning til os, at det evige Liv er ikke blot noget fjernt, hinsidigt Lyt og Straalende bag Dødens mørke Flod, men at det evige Liv baade kan og skal leves og ejes her i Jordelivet af dem, som høre og tro Herren, og at disse Menneker da ere gaaede over fra Døden til Livet. Det evige Livs Lys og Glands har ikke blot vist sig paa denne mørke Jord i et Djeblis Aabenbaring af Guds Herlighed for Hyrderne i hin fjerne Zulenat; ikke blot som et Mandesyn for Apostlene paa Forklarelsens Bjerg, da Herrens Ansigt „skinnede som Solen, og hans Klæder bleve hvide som Lyt“; ikke blot Paastedag, da Herren „i en anden Stikkelse“ vandrede med de To og kom til Apostlene, som den Himmelske kommer til de Jordiske; — men Himlens Lys og Evi ghedens Liv er her paa Jorden, i Ordet om Herren og af Herren, og lyser og lever i de Mennekers Hjerte og Aand, som høre og tro Herren. Evi ghedslivet er en lyslevende Virkelighed i Menigheden, som netop lever det Liv, der er „skjult med Kristus i Gud“. Evi ghedslivet er ikke blot Hjertets Længsel og Aandens Spørgen efter Sandhed, men det er Hjertets Glæde og Aandens Fred: „Guds Rige er Retfærdighed og Fred og Glæde i den Hellig Aand,“ og „dette er det evige Liv, at de kjende Dig den ene ste sande Gud og den, Du udsendte, Jesus Kristus“ (Joh. 17, 3).

Saa er det da med dyb Tak til Gud, at jeg idag kan sige ved min Moders Grav: hun hørte Herrens Ord, ja lyttede efter Herren med baade Hjerte og Aand, som Bruden lytter efter Brudgommens Røst; og hun troede Herren, saa op til ham, hældede sig op til Herren, naar han talte, i fuldkommen Tryghed og Tillid.

J, som kjendte og elskede Moder, veed det ogsaa, at hun levede det evige Liv her paa Jorden for Guds Ansigt, og

derfor straaede hendes Dine med stedse klarere og dybere Glands, alt som Legemet ældedes og højedes, og derfor bevarede hun sin Sjæls Ungdom til sin sidste Dag. „Din Ungdom skal fornøjes, Ornen lig“, siger Salmisten.

Vor rige Fader i Himlen har mange Raadegaver til Uddeling i Menigheden, og Han havde givet Moder saare Meget. I 52 Aar var hun for sin Ægtefælle hans Dines Lys og hans Hjertes Udvalgte, og deres Kjærlighed var endnu frisk og levende som i Ungdommens favre Dage. Udgaet fra en gammel, kristelig Præsteflægt var hun i Hjerter og Sjæl af præstelig Æt alt efter Ordet: — „I ere en udvalgt Slægt, et kongeligt Præstefab, et Folk til Gjendom, at I skulle forkynde hans Dyder, som kaldte Eder fra Mørket til sit beundringsværdige Lys“. Og hun følte stærkt den store Opgave, som var stillet til hende, at være en Præsts Hustru i en stor Menighed; — „af, hvor fattigt og ringe gjør jeg det dog“ skrev hun til os, „hvormeget mere skulde jeg have været for Menigheden, hvor meget varmere burde jeg have vidnet om Jesu Christi rige Raade“. Da Gud lod Sorgens dybe Skygge falde paa hendes Livsvej, voksede hendes Sjæls Kræfter, og hun kunde trøste mange Andre med den Trøst, hvormed hun selv var bleven trøstet af Gud.

I en af hendes mange Optegnelser har jeg fundet følgende Ord af en fremmed Forfatter: „Der gives lykkelige Sjæle, hvis Sorger alle forvandle sig til Glæder for Andre; hvis jordiske Forhaabninger, skjøndt lagte i Jorden med mange Taarer, ere det Frø, hvoraf der fremspringer lægende Balsam og Blomster for den Forladte og Lidende.“ Disse Ord fik ogsaa deres Sandhed i hendes Liv, og der er mange bedrøvede Hjerter, for hvem hendes trøstende Ord have været som lægende Balsam og Blomster fra et bedre Land.

I Præstegaarden ved Drefundets dejlige Kyst, hvor Gud gav os Hjemsted i saa mange Aar, har hun været Sjælen i Huset til sin høje Alderdom, og hun spredede der Aandens Lys og Kjærlighedens Varme ud til de Mange,

som i Aarenes Løb samlede der. Intet Mennekeligt var hende ligegyldigt; det fremmede Barn, hun mødte paa sin Vej, bekræftigede hendes Tanker, og den lille Blomst ved Skovkanten gif hun ikke forbi; hun lyttede ogsaa der efter Skabningens Suk, og Livets rige Melodi klang stærkt igjen i hendes dybt poetiske Sind. Hun kunde tale med Aand om de smaa Ting saavel som om de højeste og dybeste Menneketanker, hun hørte eller læste. Hun „kjendte fra Barndommen af den hellige Skrift, som kan gjøre os vise til Salighed ved Troen paa Christus Jesus“, og det havde renset og dannet hendes Aand at være hjemme i den bedste af al Læsning og i de højeste af alle Tanker. Derfra havde hun den sikre Maalestok for alle Menneketanker i Tale og Skrift. —

Hendes flittige Haand blev aldrig træet; „Hvad der kommer for din Haand, skal du gjøre med din Styrke,“ sagde hun ofte. Og fra jeg som Barn sad paa min Skammel og stavede, medens hun syede og syede til alle sine Børn, og indtil hendes sidste Dage, har jeg aldrig set hendes Haand hvile.

Men for os hendes Børn har hun været Mere, end jeg kan udsige, medens hun har vogtet Aarens hellige Ild for os i disse mange Aar. Hun bar os altid i sit Hjerte, som hun havde baaret os i sine Arme som Smaa, og hun førte os frem for Gud med ydmygelige Bønner Dag og Nat. Hvad hun oplevede indvortes og udvortes af Godt, Udelst og Smukt meddelte hun os som en god Husholder, der tager frem af sit Forraad Nyt og Gammelt; og hendes kjærlige og yndige Tale og Tanke er som en fin, skøn Guldtraad indflettet paa uløselig Maade i hendes Børns og Børnebørns hele mennekelige og kristelige Liv. Herrens Tjenerinde vilde hun være, hans Værelse vilde hun fremme, og hun vilde, at vi skulde fremme den. Derfor har Moders Navn vissefor os en himmelsk Lyd, og vor Moders Røst har været vort Hjertes Fryd alle vore Dage, thi hun var selv som det Rosenbaand, der omslyngede os Store og Smaa.

„Nu latter det ad Aften, og Dagen hælder,“ skrev hun til os allerede for flere Aar siden. At komme hjem til Gud, det var hendes Hjertes yndmige Begjæring; og hun længtes efter det dejlige Land, hvor Jord har ej Torne, og Tid har ej Tand. „Snart gaar jeg hjem til Gud med Bøn om Betsignelse for mine elskede, tilbageblevne Børn, som skal glæde sig over, at Gud har kaldt mig hjem efter Livets lange Rejse; i din Haand ere vi sikre, o Gud, og hvad enten vi leve eller dø, høre vi Herren til“ — skriver Moder endnu i dette Foraar. —

Saa kom Dagen og Timen med den tunge Strid imod den sidste Fjende, som vi skal overvinde med Gud, Livets Kamp imod Døden, og Livets Sejr over Døden. Og i den lyse Foraarsmorgen, medens Lindene løvedes, og Rattergalen sang udenfor Vinduet, gif hun hjem til Gud, bort fra os til det livsalige Land, hvor Glasfættet ej rinder med Graad eller Grand, hvor Rosen ej falmer, og Fuglen ej dør.

Vi vil da nu bringe vor Taksigelse til Gud, hvor den hører hjemme, fordi Han i vor elskede Moders gudfrygtige, rige og skønne Liv har vist os et Glimt af sin Naades Rigdom og Kjærlighed. Han har gjort imod os i alle Ting langt over, hvad vi kan bede om eller forstaa; Ham være Ære i Menigheden ved Jesus Christus, gennem alle Slægter i alle Evisigheder! Amen. —

Gustav Heiberg.

Som Dug paa slagne Enge,
 Saa falder Livets Ord
 Paa Kristnes Sottesenge,
 I Sky da Haabet groer,
 Og Trøsten over Døden
 Deraf er Førstegrøden,
 Forsbundet er derved
 Al Dødens Bitterhed.

Som Sol gaaer ned bag Lunden
 I Habet Iyfeblaar,
 I Sommer-Aftenstunden,
 Mens Fugle kvadre smaar,
 Saa gaaer den Sjæl til Hvile,
 Fjærd med sødt at smile,
 Som føler, i sit Ord
 Hos os Vorherre boer,

Som let vort Legem ghyer
 I Sommer-Morgengry,
 Mens Morgenstjernen lyser
 Og lover Dag paany,

Mens Sommerdagen gryer
 I hvide Morgenstyer,
 Saa er med Livets Lys
 Bort sidste Kuldeghs!

„Sig altid Gud Fader Tak for alle Ting i vor Herres Jesu Kristi Navn“, — „bliver styrkede i Troen og voger i den med Takfigelse“! Det er en gammel Opfordring til kristne Menneſker. De to Ting høre ſammen; Tro og Tak. Men det er Guds Børns Fortrin at kunne høre og følge Opfordringen til at takke, ſaa Takfigelsen voger med Troen. Og det er en Erfaring, jeg har gjort og jævnlig gjør, at den egentlige dybeste Forſkjel, der gjør ſig gjældende og kommer til Synne i deres Liv, der blive gamle af Aar, det er, om de takke, eller om de klage. Hvor er det dog tungt at ſe et gammelt Menneſke fuldt af Klage, trøſtesløs Klage over de bristede Haab, de brudte Forventninger. Klage kjæder ſig til Klage, og det bliver altsammen Klageſang. — Og hvor er det frydefuldt at ſe et Menneſke i ſin høie Alderdom med Hjertet fuldt af Takfigelse til Gud og Taknemlighed mod Menneſker!

Min Moders Hjerte blev mere og mere fyldt med Tak til Gud og Taknemlighed mod Menneſker. Derfor var hun til Opſivelse for mange Menneſker. Og det er ikke mange Dage ſiden, hun ſkrev til mig, idet hun ſaa tilbage over Aarene, ſom gik, og hvor „Sorrig og Glæde jo havde vandret tilhobe“ —:

„Jeg takker Gud for det altsammen“!

Den første Maj ſkrev hun: Jeg glæder mig ved at ſe Foraaret komme og takker Gud, ſom giver mig Lyſt til at leve endnu en lille Tid og fryde mig ved hans Naade. — Gud beſtærme alle vore elſtede Børn og Børnebørn, at vi maa beholde dem den lille Tid, vi endnu har tilbage her paa Jorden“.

Den „lille Tid“ udløb for hende, — men vi vil bede Gud lade os blive styrkede i Troen, ſaa vi maa voge i den

med Takfigelse, — ja med Tak til Gud for vor elskede Moders Liv hos os og for os. Og naar vi i Jesu Navn takke Gud for hende, saa takke vi for Livets Herlighed og for Livets Stjønhed, for Mandens Liv i megen Kraft og for Hjertets Liv i al dets Fylde, — saa takke vi for Hjemmets Kjærlighed, for Samlivets Lykke i mere end halvhundrede Aar, for Barndomshjemmets Fred og Glæde indtil de graa Haar, — saa takke vi for Bønnens Naadegave, som hun lagde i vore Hjerter, — saa takke vi for Troens Styrke, for Haabets Rigdom, for Kjærlighedens Blod, — saa øve vi os i altid at sige Gud Fader Tak for alle Ting i vor Herres Jesu Christi Navn, — saa fyldes vore Hjerter med Lovsang til Gud. —

Saa, Lovsang til Gud for al hans Naade var hendes Glæde og Trøst. Hun elskede Guds Menighedens Lovsang, frydede sig over de nye, stærke Toner, hvormed den Aar for Aar gjenføddes paa Menighedens Tunge, — gjenføddes; thi det er Guds Riges og Guds Børns gamle Lovsang, gammel i Verden, gammel i gudfrygtige Slægter. Og over hendes Støv skal lyde Takfigelsens Højsang (Davids 103 Ps.), som hun engang glædede sig over den paa en festlig Dag, thi det var Toner, der havde hjemme i hendes eget Hjerte:

„Lovsnynger Herren, min Mund og mit Indre!
 Sjungende, Hjerte, tag Manden i Favn!
 Tonerne spille, som Stjernerne tindre,
 Trindt om vor Herres høihellige Navn!

Sjæl! kom i Hu, at hans Pris du forkynder,
 Tidlig og sent, for Han evig er god,
 Han, som forlader dig rundt dine Synder,
 Raader paa al din Elendighed Bod!

Menneske-Liv er som Græssjets i Enge,
 Blomsten vi ligne fra Isse til Fod.

Stormene hvine og Bladene hænge,
 Visnet, man ved ikke mer, hvor den stod!

Evheds Blomst derimod er Din Raade,
 Fryder dem alle, der frygte din Magt,
 Bliver end sent deres Afkom til Baade,
 Som holde fast ved dit Ord og din Pagt!

Lovsinger Herren, Hans Værker i Allynge,
 Verdener alle, thi Riget er Hans!
 Glæd dig, min Sjæl! til for evig at synge
 Frelserens Pris, hvor Han troner i Glæds!.,

Saa, glæde hende Gud i Himmerig! Amen.

Gabriel Heiberg.

Deilig er Jorden,
 Prægtig er Guds Himmel,
 Skjøn er Sjælens Pilgrimsang!
 Gjennem de fagre
 Riger paa Jorden
 Gaa vi til Paradis med Sang!

Tider skal komme,
 Tider skal henrulle,
 Slægt skal følge Slægters Gang;
 Aldrig forstummer
 Tonen fra Himlen
 I Sjælens glade Pilgrimsang.

Englene sang den
 Først for Markens Hyrder,
 Skjønt fra Sjæl til Sjæl det lød:
 Fred over Jorden,
 Menneske, fryd dig,
 Ds er en evig Frelser fød!

